Rapport om ophold ved Det danske Institut i Athen, september 2019

Mit ophold i Athen varede fra begyndelsen til enden af september 2019. Jeg boede i den nyindrettede bygning ved Neos Kosmos sammen med tre yngre stipendiater. På trods af store alders forskelle var vi et rigtig godt hold, med tilstrækkelig luft i mellem os til at få hverdagen til at gå og nok lyst til at dele vores oplevelser med hinanden til at arrangere fælles middage på tag terrassen. De ofte blev til sene og rigtig fine aftener.

Gæsteboligens beliggenhed var for mig ideel, tæt ved Metro og samtidig så strategisk godt placeret at meget kunne nås med lysten til at opleve samt et par solide sko. Under opholdet søgte jeg hjælp fra Antonia Pilarinos, der gav en hurtig oversigt over den Athenske kunst scene og nogle gode råd som jeg lyttede til og fra instituttets sekretær Niki Bouras, som hjalp mig med at udfærdige et dokument på engelsk og græsk, der forklarede eventuelle bekymrede personer om mit projekt. Herom lidt mere senere.

Mit projekt startede nøjagtigt som beskrevet i mit oplæg, med en undersøgelse af *skygger* optaget med mit kamera på vandringer rundt i byen. Ret hurtigt konstaterede jeg dog at alt for mange følelser som kun farver kan rumme gik tabt i mine sort hvide billeder. Jeg tog en hurtig beslutning og skiftede til farve, koncentrerede mig fremover om at ramme de skiftende paletter jeg iagttagede i byen så præcist som muligt.

De første 10-12 dage af mit ophold observerede jeg Athen som var den et sted der aldrig før havde været udforsket. Jeg opdelte den i områder på et trykt landkort jeg havde købt på nettet så jeg ikke overså noget. Vest den ene dag, øst den næste. Langsomt tog jeg brug af Metroen og lærte fjernere, eksotiske steder at kende. Byen blev en slags arkæologisk site, en samling af fragmenter fra en kultur jeg havde fået til opgave at undersøge i detaljen. Jeg så det som min pligt til at fortolke de spor og mærker dets indbyggere efterlod i deres daglige gerninger: en kaffekop efterladt på netop den måde i en vindueskarm, en presenning spændt over en bil med tørresnor på en anden, lige så naturlig facon. Stumper af fortællinger, fragmenter at en kultur der endnu ikke ser deres handlinger i historiens bagspejl.

Herefter begyndte jeg at føle et stort behov for selv at handle, ikke længere bare at iagttage andres adfærd men selv at efterlade spor: at indgå i en dialog med de mange ting jeg iagttog og at kommentere om tingenes tilstand. Da jeg forlod mit hjem i London pakkede jeg et par ruller *Mason's Line* i kufferten, den slags stærkt farvet nylon tråd som murere bruger for at få deres arbejde i vater og stenenes placering til at være (som ordet siger det) snorlige. Det var min nødplan at bruge dem, skulle mit projekt ramme hårde skær. Men jeg var ikke ude i hårdt vejr. Tværtimod, jeg sejlede tror jeg fint fremad. Jeg tog den gule rulle først, fordi den lyste så fint op mod gadernes støv.

Efter et par forsøg, hvor min snor ikke gjorde den store forskel stødte jeg en morgentur i højderne oppe bag gæsteboligen på et par kasserede møbler, efterladt på en byggetomt. Uden megen tøven viklede jeg benene på et væltet kommodeskab- såret og med dørene åbne- så det nu lå indfanget i lysende snor, fældet på det grå gule støv. Det blev mit første indgreb-*Intervention*, for at bruge en engelsk udtryk- som i store hele er kommet til at forme hvad jeg foretog mig frem til min afrejse.

Mine handlinger, indgrebene i byens liv kom så naturligt at det synes som om det var den eneste vej fremad hvis jeg skulle få den samtale i gang med den umiddelbare fortid, med gårsdagen og ugerne før om hvilket alt ofte er lykkelig glemt og som er hvad jeg hele tiden søgte at genoplive.

Nylon trådene skiftede gradvist farve fra gul til violet hvilke markerede sig fint i andre sammenhænge. Så brugte jeg gul og violet sammen og herefter blev de erstattet af opvasker handsker i de selv samme farver. De var mindre og kunne fotograferes som små farvede klumper eller som erstatning for virkelige mennesker. De blev endelig byttet ud hen mod slutningen at mit ophold med plastik poser til affald- orange, rosa eller hvide- som jeg undertiden kombinerede med min nylon snor eller med nogle fine, transparente plastik

klemmer som jeg fandt i et super markedet. I disse lysende, simple materialer faldt jeg en mulighed for at tale med og om lysindfald, om at bevare og at opbevare og om at fremvise og synliggøre for kameraet hvad mine indgreb i bylivet bestod af.

Mod slutningen af mit ophold blev det ofte nødvendigt, som jeg blev sikre i min sag og mine indgreb blev større at forklare hvad jeg foretog mig: at fjerne misforståelser før de blev til problemer. Det var her Niki's dokument blev afgørende. Mit engelsk er fint, men mit græsk er ikke eksisterende. Det omvendte var ofte tilfældet med de ældre grækere hvis mistro- sikkert grundet frygt for kriminalitet- var påfaldende når de så mig arbejde i deres bolig område med hvad må have forekommet dem ret uforståeligt.

Jeg har lært at holde meget af byen, dens rytme og vaner, dufte men ikke mindst af lyset. Jeg har stort ikke set et museum under mit ophold, bortset fra det grafologiske museum som jeg blev anbefalet at besøge på vores fælles kaffe komsammen. Jeg fandt det ganske betagende, især da jeg begyndte at betragte hvad jeg så i relation til min egen tegne praksis der ofte ligger til grund for den måde jeg arbejder i tre dimensioner derfor også de fotografier jeg tager i forlængelse heraf. Jeg må erkende at tegnrytme for mig ofte er langt vigtigere end hvad en tegning eventuelt må afbilde, at pauserne mellem tegnene betyder mere end tegnene selv.

Mit projekt, som jeg i skrivende stund kun har set på glaspladen, der sidder på bagsiden af mit digitale kamera, føles langt fra afsluttet. Jeg har tidligere i andre projekter berørt fysiske indgreb som en forlængelse af min skulpturelle praksis og har erkendt værdien af de dokumentariske foto som knytter sig til dem som havende en selvstændig og æstetisk værdi. Men jeg har aldrig før har jeg haft hverken muligheden, tiden og eller koncentrationen til at tage det standpunkt så vidt som jeg har denne gang.

Som afslutning må jeg nok hellere fortælle, at omtrent samtidig med at min metode skiftede fra *observation* til en agerende, *meddigtende* position rejste jeg tre dage til Milos med min kone som var på et kort besøg. Turen havde ingen indflydelse på skiftet, det var allerede sket. Men den fysiske pause fra arbejdet i byen hjalp til jeg turde stole på mine fornemmelser og forsigtigt, under nye omgivelser prøve styrken af min forandrede position.

Håber dette er tilstrækkelig tilbage melding.

Anders Rindom